

Chờng 2

Ngũ Mai Lĩnh... Cái Bẫy Nguy Hiểm Của

Võ Lâm Quan Hưng

Thượng Quan Thuần Tu không trả lời Âu Dương Kiên về cái hẹn gì đó, mà ánh mắt chàng liếc sang Bạch Cương và Hà Thông.

Rồi chàng lên tiếng:

- Bạch huynh đệ dường như chịu lạnh chưa quen. Đường lên Ngũ Mai Lĩnh còn lạnh hơn nữa. Vậy huynh đệ hãy dùng tạm viên Ngự Hàn Bồ Thần của ta, có thể chống nhiễm lạnh đấy.

Dứt lời, Thượng Quan Thuần Tu vung tay ném cho Bạch Cương một hoàn thuốc màu đỏ.

Quay nhìn Âu Dương Kiên với nụ cười trên môi, Thượng Quan Thuần Tu lại im lặng chẳng nói gì nữa.

Lão đạo sĩ râu đỏ nhíu mày tỏ vẻ bức bối:

- Thế sao? Không lẽ đại hiệp coi thường cả lời hẹn với Âu Dương Kiên này sao?

Lúc ấy Thượng Quan Thuần Tu mới cười xuề xòa:

- Ấy, tại hạ đâu dám quên lời ước hẹn. Đạo sĩ hẹn tại hạ cho xem qua một chiêu Phục Ma Thần Công, tại hạ đã thi triển, song hoả hầu đạt tới mức nào, tảng đá sau lưng Bạch huynh đệ kia đã vỡ ra chưa, xin đạo trưởng đưa mắt nhìn thử xem.

Âu Dương Kiên giật mình, định thần nhìn kỹ, quả nhiên thấy rõ tảng đá to cỡ một người ôm không giáp vòng, cao ngang ngực, ở phía sau lưng Bạch Cương lúc đó đã bị khoét một đường cánh cung, đầu tảng đá ngã về phía sau... Nhưng có lẽ bởi chân tảng đá to bè như cái đế nên nó chưa đổ nhào đấy thôi.

Thì ra Thượng Quan Thuần Tu đã sử dụng nội lực Vô Hình, Vô Thanh thừa lúc ném viên thuốc cho Bạch Cương đã phóng một chiêu đánh đứt ngang tảng đá. Phục Ma Thần Công của chàng ấy thật là đáng sợ.

Âu Dương Kiên trầm nghĩ trong đầu:

- Nó đã thi triển công lực cho ta xem chả lẽ ta không có gì biểu diễn cho nó né?

Lão ta đang phân vân chưa quyết định, thì Hà Thông phát cười ngậy ngô và la lớn:

- Ta không tin chỉ một cái vẩy tay đã đánh đứt tảng đá...

Vứt một cái, anh chàng hộ pháp chạy thẳng tới dạng tay xô mạnh vào hòn đá to xù kia...

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, tảng đá gãy ngang rơi xuống vực, âm thanh âm ĩ đến chói tai.

Hà Thông khoái chí vỗ tay:

- Ôi, tuyệt quá, tuyệt quá, sức mạnh ngầm chưa từng thấy.

Tiếng âm âm của tảng đá rơi xuống vực chưa dứt thì lại nghe tiếng hú ngân vang từ sau cánh rừng xa vọng lại.

Với Hà Thông chẳng biết võ công và Bạch Cương chưa từng trải, nghe tiếng hú chỉ ngạc nhiên, song Thượng Quan Thuần Tu và Âu Dương Kiên là những cao thủ võ lâm, đã nhận ra tiếng hú ấy của một người có nội lực vô cùng thâm hậu. Cả hai đều ngưng thần lắng nghe và dõi mắt nhìn.

Trong chớp mắt họ đã thấy có bóng người xuất hiện, đang phóng tới vèo vèo. Đó là một lão già quần áo tả tơi như ăn mày, trên lưng đeo một hồ lô rượu thật lớn.

Mới nhìn qua, Thượng Quan Thuần Tu đã nhận ra đó lão già kỳ dị vừa đến là Thần Châu Tuý Cái, lão Cái Bang say sưa, bạn tri kỷ của sư phụ từ lâu. Chàng vội bước tới vòng tay khom mình thật sâu tỏ lòng cung kính:

- Thượng Quan Thuần Tu xin bái kiến Tuý sư thúc.

Vừa lên tiếng chào chàng vừa muốn quỳ xuống. Nhưng lão ăn mày đã phất ống tay rách, tuôn ra luồng kinh lực đỡ chàng trai đứng thẳng, rồi lão trợn mắt miệng cười hề hề:

- Thằng nhỏ, đừng nghi lễ rườm rà.

Lão liếc qua những người trước mặt và bảo:

- Đạo sĩ râu đỏ này là Âu Dương Kiên, ta đã biết, còn hai thằng bé kia là những đứa nào thế?

Thượng Quan Thuần Tu vội đáp:

- Bẩm sư thúc, hai vị tiểu huynh đệ này, người thon gọn là Bạch Cương, người to lớn là Hà Thông, cháu chỉ mới quen.

Thần Châu Tuý Cái gật lia lịa:

- Bạch Cương và Hà Thông, ta nghe rõ rồi.

Cánh tay phẩy mạnh, lão nói:

- Ở đây lạnh lẽo chẳng thú vị gì mà nhiều chuyện, ta đưa các người đến chỗ khác uống rượu chơi.

Nói xong, lão lắc lư trong bộ y phục rách, rảo bước vù vù qua triền đá rất nhanh.

Khi đó Bạch Cương đang cúi đầu nghĩ đến thân phận mình.

Chàng là cậu bé mồ côi, chẳng biết cha mẹ là ai, từ lúc hiểu biết đã thấy mình ở với một võ lâm cao thủ tên Tiêu Hồ, mà chàng kêu là Hồ thúc thúc, cùng lớn lên bên cạnh là người con gái của Hồ thúc thúc là Sở Quân muội...

Hồ thúc thúc là cao thủ, nhưng lại không truyền võ công cho Bạch Cương. Chàng chỉ tình cờ được nhà sư Liễu Không Tăng luyện sơ nội lực, kinh công và năm chiêu võ phòng thân. Thế rồi Hồ thúc thúc bỗng mắc bệnh nan y, người ta bảo chỉ có Bạch Mai Linh Quả là thần dược mới chữa được bệnh để cứu mạng cho ông.

Thương Hồ thúc thúc như cha, Bạch Cương quyết tâm lên đường tìm Linh Quả, dù võ công của chàng chẳng có bao nhiêu.

Anh bạn Hà Thông lại không biết miếng võ nào, chỉ có sức khoẻ như trâu, tình nguyện đi theo để giúp đỡ Bạch Cương trong chuyến hành trình gian nan nguy hiểm này.

May thay Bạch Cương còn được Âu Dương Kiên lão đạo và Thượng Quan Thuần Tu hỗ trợ, cứu nguy, bởi thấy chàng là người chơn chất đáng mến.

Đang miên man suy nghĩ, Bạch Cương bỗng giật mình bởi Hà Thông níu tay hỏi nhỏ:

- Thế nào, bọn ta có theo mấy vị ấy không?

Bạch Cương rất nóng lòng muốn tìm Bạch Mai Linh Quả về cứu Hồ thúc thúc, nhưng Ngũ Mai Lĩnh xa xôi rộng lớn, biết Linh Quả ở đâu mà tìm. Vả lại ở quanh vùng này còn có Thiên Long Bang ngăn chặn, quần hùng hắc bạch đều có ý đồ đoạt Linh Quả. Ngũ Mai Lĩnh đã trở thành cái bẫy nguy hiểm của võ lâm. Nếu mình cứ đi liều lĩnh, Bạch Mai Linh Quả chưa tìm thấy đã chết tan xác, bệnh của Hồ thúc thúc ai chữa, và Sở Quân muội biết xoay xử sao đây? Chi bằng mình cứ tạm theo những võ lâm cao thủ và tiền bối này, hẳn sẽ có nhiều thuận lợi.

Suy nghĩ như thế rồi, Bạch Cương nắm tay Hà Thông bảo:

- Chúng ta theo chân các vị.

Lúc ấy Thần Châu Tuý Cái đã đi vượt triền đá, những mảnh áo rách của lão ăn mày tung bay trong gió. Thượng Quan Thuần Tu nổi bước theo sau, Âu Dương Kiên lão đạo vượt bộ râu đỏ đi kế bên Thượng Quan Thuần Tu. Bạch Cương lại kéo tay Hà Thông làm hai kẻ đi sau chót.

Đang bước thoăn thoắt, bỗng Thần Châu Tuý Cái dừng chân. Lão ta nói oang oang:

- Ôi, nếu cứ đi thế này, hết mùa đông sang mùa xuân cũng chưa đến nơi ta đã định. Vậy Thượng Quan Thuần Tu người giúp đỡ họ Bạch tăng thêm tốc lực. Ta kéo gã Hà Thông to bè này. Còn lão đạo râu đỏ tự lo thân lão được.

Thượng Quan Thuần Tu vốn mến Bạch Cương từ khi mới gặp, chàng muốn tạo dịp cho Bạch Cương quen biết các lão tiền bối, bèn bước tới bên cậu trai bảo rằng:

- Vị sư thúc của tôi ăn nói khôi hài, song lòng dạ rất tốt. Để tôi giúp Bạch huynh đệ đi nhanh cùng các vị, hẳn sẽ có lắm điều hay.

Bạch Cương vừa nói câu lịch sự:

- Phiền đại hiệp quá.

Thì Thượng Quan Thuần Tu đã vòng tay ngang hông chàng, tăng thuật khinh công cùng lướt đi vùn vụt...

Hà Thông là người chơn chất, thấy kiểu ăn nói khôi hài, bộ điệu phóng khoáng của lão ăn mày già thì khoái lắm, nên nhắm mắt lại cho lão nhắc bóng mình lên chạy vèo vèo.

Tử Mân Đạo Sĩ Âu Dương Kiên lại có ý riêng, muốn hội ngộ với Thần Châu Tuý Cái để biết tin tức giang hồ, nên vừa vượt bộ râu đỏ vừa khinh thân để khí theo sau, nhanh chóng như lướt cùng tia chớp.

Thời gian trôi qua, khoảng chừng ăn xong bữa cơm, thì gió ngừng thổi, mọi người dừng chân. Thượng Quan Thuần Tu buông Bạch Cương, lão ăn mày thả Hà Thông xuống một tảng đá. Âu Dương Kiên thì trở mắt nhìn.

Tất cả đã đứng trước cửa một thạch động kỳ dị, Bạch Cương nhìn ra hai đầu núi mà chẳng biết mình hiện đang ở núi non nào.

Thần Châu Tuý Cái lẳng xăng bước vào động trước. Bạch Cương nắm tay Hà Thông theo mọi người. Chàng thấy trong động thật rộng, ở ngoài lạnh lẽo mà bên trong ấm áp như mùa xuân. Cách bài trí trong động rất đẹp, có bàn ghế và giường đá. Trên bàn đá dọn sẵn một bữa ăn, với thực phẩm thơm tho, rượu quý, trái cây tươi ê hề hấp dẫn.

Đảo mắt một vòng rồi Thần Châu Tuý Cái ngồi vào đầu bàn làm chủ tiệc.

Hà Thông cao lớn đen thui, vẫn tự xưng là Thiết La Hán, ngồi xuống bên cạnh lão ăn mày ở cánh trái, bên phải là Tử Mân Đạo Sĩ. Phía đối diện thì Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần Tu đã an tọa, Bạch Cương cũng ngồi sát kế bên.

Thần Châu Tuý Cái cười hề hề bảo Âu Dương Kiên:

- Này lão đạo râu đỏ, có người ở đây, lát nữa mà có ma quỷ tới cửa động là phái người ra đuổi đấy.

Không ngờ gặp Thần Châu Tuý Cái, Âu Dương Kiên nghĩ thầm trong bụng:

- Lão ăn mày say này võ công khét tiếng của Cái Bang năm xưa, tưởng lão tịch diệt từ lâu, chẳng ngờ còn sống. Năm nay dễ chừng trên trăm tuổi mà lão vẫn tráng kiện phi thường, chẳng trách lão cứ kêu ta theo kiểu xách mé ngang hông.

Nghĩ như vậy rồi Tử Mân Đạo Sĩ cúi đầu:

- Tuý tiên bối hãy an tâm. Nếu ma quỷ tới đây, bản đạo có bốn phận bắt trừ quỷ.

Lão ăn mày cười rung bụng phệ:

- Tốt lắm, tốt lắm, ma quỷ có đến cũng còn lâu. Sẵn thịt béo rượu ngon, mời mọi người ăn nhậu thoải mái trước đã.

Mặc dù được mời, song các người có mặt đều thông thả giữ ý. Riêng Hà Thông thật thà, quê mùa. Chàng ta ngửi mùi rượu thịt đã ứa nước miếng, lại thấy Thần Châu Tuý Cái đã mời lần thứ hai, bèn hăm hở quơ tay chộp một con gà quay béo ngậy xé ăn ngon lành, rót rượu thơm nốc lia lia.

Âu Dương Kiên chậm rãi ăn uống, chợt ngó Thần Châu Tuý Cái và lên tiếng ồm ồm:

- Mấy ngày qua, võ lâm hắc bạch đều có người tìm đến Ngũ Mai Lĩnh, mà bọn Thiên Long Bang lại hành động ngăn đường đón ngõ dữ lắm. Tuý tiền bối tới nơi đây phải chăng cũng là...

Lão ăn mày già bật cười sang sảng, nuốt nhanh chung rượu lớn với miếng thịt dè, rồi trừng mắt:

- Đạo sĩ lỗ mũi trâu kia, ta đã từng tuổi này, còn ham ăn Linh Quả làm gì nữa chứ. Song biết nơi đó có trái quý ta cũng phải đến, bởi lo ngại nó lọt vào tay bọn tà ma, võ lâm sẽ mắc vòng kiếp nạn phơi xương tẩm máu, người cũng phải hiểu như vậy chứ?

Tử Mâu Đạo Sĩ Âu Dương Kiên vòng tay:

- Bẩm tiền bối, dù sao Linh Quả cũng không tránh khỏi một cuộc tranh đoạt vì nó là vật quý nhất đời.

Thần Châu Tuý Cái khịt mũi, phẩy tay:

- Tranh đoạt chẳng ăn thua, hưởng được Linh Quả hay không còn do phúc phận mỗi người. Bởi vật quý như Bạch Mai Linh Quả không phải ai cũng có thể được ăn.

Bạch Cương chăm chú lắng nghe, khi ấy vội vã hỏi:

- Bẩm tiền bối, Bạch Mai Linh Quả cao quý đến thế sao?

Lão ăn mày già gật đầu:

- Cao quý thì hẳn rồi nhưng bây giờ chưa tới lúc...

Thượng Quan Thuần Tu giật mình hỏi lại:

- Bẩm sư thúc nói sao?

Thần Châu Tuý Cái nhăn nhó:

- Còn sao nữa, Phong Quỷ sư phụ của người gieo quẻ Bát Quái chẳng linh nghiệm tí nào. Chưa tới thời gian đã báo hại ta chạy bay tới đây muốn già giò. Phen này ta phạt lão mười vò rượu ngon mới được.

Thượng Quan Thuần Tu như không tin vào lỗ tai mình lại hỏi:

- Sư thúc nói thế là Bạch Mai Linh Quả chưa tới kỳ kết trái sao?

Âu Dương Kiên, Bạch Cương và Hà Thông nghe đều sửng người. Lão đạo sĩ râu đỏ sợ Linh Quả chưa chín lão sẽ uống công, Bạch Cương lo sợ không tìm ra Linh Quả, biết lấy gì đem về cứu chú? Hồ thúc thúc sẽ tử vong sao?

Hà Thông lại vọt miệng:

- Thì ra mấy ông tiền bối đến đây cũng để nhằm tìm Linh Quả.

Bạch Cương tăng hắng, liếc xéo Hà Thông, bởi cái tật không kín miệng. Chàng ta nói tiếng "cũng" chẳng khác nào bảo rằng hai người trẻ này đang đi tìm Linh Quả ở đây. Nói giữa các người ơn thì không sao, nếu lỡ lộ ý mình ở chỗ kẻ thù là rất nguy hiểm.

Nhận ra cái liếc xéo của Bạch Cương, Hà Thông ngồi im thin thít.

Thần Châu Tuý Cái ngó Hà Thông mỉm cười, rồi quay sang bảo Thượng Quan Thuần Tu:

- Theo thời gian của Linh Quả hiện nay sớm chẳng phải sớm, muộn không làm muộn, chỉ biết ngay bây giờ thì chưa đúng lúc.

Nín không nổi, Hà Thông lại kêu lên:

- Ôi, ông lão ăn mày nói nghe khó hiểu quá...

Bạch Cương trừng mắt:

- Hà Thông, không được vô lễ.

Thần Châu Tuý Cái cười hề hề:

- Không sao, không sao, các người muốn dễ hiểu thì lão già sau này phải nói từ đầu mới được.

Hớp một ngụm rượu, cầm một miếng đùi dê, Thần Châu Tuý Cái khề khà lên giọng:

- Ba mươi năm trước đây, trên giang hồ bỗng đồn đại một chuyện kỳ lạ. Họ đồn rằng nếu ai ăn được Bạch Mai Linh Quả chẳng những võ công nội lực tăng tiến như tu luyện mấy mươi năm, mà trí tuệ mở ra vô cùng, đồng thời dung mạo xấu thành đẹp, nếu đã đẹp càng đẹp như tiên.

Tin đồn làm giới võ lâm giang hồ đổ xô đi tìm Linh Quả, nhiều kẻ sa bẫy rập bỏ mạng, phơi xương. Thực sự Linh Quả sinh sản ở đâu, nào ai biết. Chỉ có một người tinh thông Lục Nhân Thần Số đoán rằng Linh Quả sinh ra ở vùng phụ cận Ngũ Mai Lĩnh này đây.

Mà nói đại danh Ngũ Mai Lĩnh cũng là nói bao đồng một khu rộng lớn. Bởi Ngũ Mai Lĩnh chia ra năm ngọn núi: Kim Cương, Phong Trì, Lạc Thần, Chúc Dung và Vu Cô, đều cao ngất chọc thẳng mây trời, họp thành cái tên chung là Ngũ Hành Phong.

Trong Ngũ Hành Phong có một ngọn núi cao nhất, nguy hiểm nhất, như một toà bảo tháp thông lên tận trời. Nếu ta ví Ngũ Hành Phong là đoá hoa mai năm cánh, thì ngọn bảo tháp thông thiên ấy chính là cái nhụy ở giữa, hình thế tương sinh tương khắc quanh năm mây úp đỉnh núi, khí tượng bí hiểm vô cùng.

Người ta nói rằng ở ngọn núi ấy ngày xưa Mai Hoa Tiên Tử đã từng ẩn cư. Khắp núi bốn mùa tuyết phủ, nhiều loại hoa mai đua nở chẳng kể thời tiết. Hồng Mai, Huỳnh Mai, Bạch Mai lúc nào cũng khoe sắc tỏa hương. Bởi thế, ngọn núi ấy còn được gọi là Tuyết Mai Phong.

Đó cũng chính là nơi Bạch Mai Bảo Linh Quả sinh trưởng, và là nơi hiểm địa gớm ghê mà các võ lâm cao thủ hai phái hắc bạch đều muốn tới.

Thần Châu Tuý Cái vừa diễn tả xong về Bạch Mai Linh Quả và vùng Ngũ Mai Lĩnh thì con sâu rượu đã bò lên tới yết hầu, phải ngưng nói để cầm hồ lô nốc luôn một hơi rượu như rồng cuốn nước.

“Khà khà” mấy tiếng đã đời, lão đưa ống tay áo rách quẹt ngang rồi lại nói tiếp:

- Hừm, ngày này năm xưa, đúng ba mươi năm trước, trên ngọn Mặc Nghiêm Độc Phong, dãy Phi Vân Lĩnh này, và cũng chính trong thạch thất này đây, đã xảy ra một huyết án võ lâm chấn động giang hồ. Tổ tôn ba đời của một anh hùng võ lâm dẫn theo người cháu gái đến Ngũ Mai Lĩnh tìm hái Bạch Mai Linh Quả đều bị ngộ nạn.

Mọi người đang lắng tai nghe thì Thần Châu Tuý Cái bỗng nín lặng, lão tu một hơi rượu, rồi chu miệng tròn vo, phun ra vòi rượu với tất cả nội lực mạnh hơn mũi tên sắt bắn vào tới cửa động.

Cùng lúc đó, ai nấy trong phòng đều hoa mắt, bởi một lão hoà thượng vừa lùn vừa mập xuất hiện nhanh hơn ánh chớp.

Lão hoà thượng cười toe toét và mắng lớn:

- Tổ sư chúng nó, không biết vòi rượu thối từ thùng phân nào bắn ra thế nhỉ? Nếu không có chuông phong của ta đẩy tạt đi, thì thối cả hang động làm sao chịu nổi?

Thần Châu Tuý Cái cười lạt bảo rằng:

- Nghe tiếng động, ta tưởng đâu ma quỷ tới, không ngờ chính là lão quỷ nhà người.

Thượng Quan Thuần Tu thấy người tới chính là Phong Hoà Thượng, sư phụ của chàng, thì vội đứng lên, lui một bước. Chờ nhà sư nói xong chàng cúi đầu nói nhanh:

- Thượng Quan Thuần Tu mừng sư phụ mới tới.

Âu Dương Kiên và Bạch Cương thấy hoà thượng mặt mũi lem luốc mới bước vào lại chính là sư phụ của Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần Tu thì vội đứng lên tỏ vẻ tôn kính. Chỉ có Hà Thông vẫn ngồi lại đó, ngó nhà sư mập lùn cười ngây ngô.

Phong Hoà Thượng phẩy tay, ra dấu miễn lễ cho mọi người, rồi ông ghé ngồi nơi mép bàn đá, tay quơ đùi thịt dê cắn một miếng lớn.

Thần Châu Tuý Cái lại nói:

- Hồi nãy ta nghe còn có tiếng động lạ, dường như ngoài Phong lão hữu thì phải có con quỷ nào đến cửa hang nữa kia.

Hớp một ngụm rượu, Phong hoà thượng cười lớn:

- Có đấy, có đấy...

Thần Châu Tuý Cái vội hỏi:

- Quỷ nào thế?

Phong Hoà Thượng phẩy tay:

- Không thấy quỷ song có con Hồ Ly thì ta hù nó chạy mất rồi.

Lão trầm giọng:

- Xem tình hình thì ta thấy ngoài bọn quần hùng thì ma giáo, yêu đạo cũng đã rủ nhau đến quanh vùng này cả rồi đấy.

Thần Châu Tuý Cái trợn mắt:

- Vậy là khó yên. Đỉnh Mặc Nghiêm Phong này ngày xưa từng là nơi ma quỷ tụ họp chống phá võ lâm. Bây giờ chúng tụ họp đã rõ ý đồ. Nếu Bạch Mai Linh Quả lọt vào tay ma giáo, tà đạo thì rất nguy cho thằng già say này, lão điên nhà người, mà võ lâm quần hùng cũng khó tránh kiếp nạn.

Bật cười lớn, Phong Hoà Thượng bảo:

- Lão ăn mày say chớ lo, ta trước khi đến đây đã nghe Liễu Không Tăng và Linh Đạo Nhân đều sẽ tới giúp người đó.

Uống luôn mấy ngụm rượu, Thần Châu Tuý Cái trầm giọng:

- Ta vì Bạch Mai Linh Quả có liên quan đến việc lớn năm xưa nên phải tới điều tra, còn hai lão kia một tăng, một đạo đã chẳng màng thế sự thì đến giúp ta làm gì nhỉ? Nhưng nếu quả có Liễu Không Tăng và Linh Đạo Nhân thì bọn ma giáo, tà đạo đừng mong hại được ai...

Chợt Thần Châu Tuý Cái phóng tia nhìn vào Phong Hoà Thượng, nói tiếp:

- Song nghe giọng nói điên điên khùng khùng của lão Phong nhà người, ta chưa thấy an tâm.

Nhỏ một bãi nước bọt, Phong Hoà thượng bảo:

- Lão say sưa nhà người lúc nào cũng nghi ngờ. Chẳng phải ngẫu nhiên mà Liễu Không Tăng và Linh Đạo Nhân tìm đến giúp người. Điều họ quan tâm là sự việc năm xưa và huyết án đó. Họ muốn hỗ trợ người phan ra điều bí mật và muốn khuyên người đừng nên vọng động mà gây ra trận kiếp sát võ lâm, hai người ấy đến tìm ta ở Ngoại Long Sơn, bảo ta với người phải hợp tác với họ để đưa những bí mật ghê gớm ngày xưa ra trước võ lâm Hắc Bạch quần hùng. Họ còn nói đúng ngày hôm nay lão ăn mày say nhà người tới đây bắt quỷ. Vì thế ta mới tới thẳng nơi này đó.

Thần Châu Tuý Cái nhấp nháy đôi mắt:

- Hai người ấy còn nói gì nữa không?

Hớp nhanh ngụm rượu, Phong Hoà Thượng nói:

- Họ nói trong sự môn nhà người đang còn một hậu duệ sống sót, nên việc báo thù rửa hận không được mù quáng làm càn, gây ra nợ máu và những điều rắc rối. Cứ để tự nhiên, thận trọng truy tầm, cây kim trong bọc cũng có lúc phải thò ra...

Vừa nghe xong, Thần Châu Tuý Cái đã kêu lên:

- Ôi, sự môn ta còn có hậu duệ sống sót là điều phúc lớn. Song đó là con cái của Dịch lão gia, hay của Bạch Mai Nương, những người ấy có nói rõ ra không?

Phong Hoà Thượng lắc lư cái đầu trọc bật cười:

- Thuyền đến đầu cầu tất nhiên phải chạy thẳng tới. Chuyện gì đến nó sẽ đến, cần chi phải hỏi nhiều?

Thần Châu Tuý Cái thở dài:

- Đành rằng biết nhiều cũng phải tùy thời hành động, song ta quá đau lòng. Gia đình sư phụ ta bị hại cả ba đời, ngay cả Bạch Mai Nương cũng chết thê thảm. Con cháu của Địch lão gia chẳng còn ai sống sót. Trừ phi cháu ngoại của ông là Bạch Mai Nương chưa thực sự chết, được người đập vỡ quan tài cứu sống hoạ may.

Đang gặm cái đùi thỏ, Phong Hoà Thượng vẫn nói:

- Nhưng báo thù là phải nhằm đúng kẻ thù, nếu không... Sẽ gây tội ác. Vụ này thủ phạm huyết án chưa chắc là Đơn Hiểu Vân, Liễu Không Tăng cũng dạn dò như vậy đó.

Tử Môn Đạo Sĩ chợt hỏi:

- Đại sư nói tới Đơn Hiểu Vân, hẳn có phải là Thiên Long Bang Chủ không?

Phong Hoà thượng lặng lẽ gật đầu còn Thần Châu Tuý Cái gằn giọng:

- Hẳn chính là loài ác quỷ đấy. Xưa kia hẳn là đồ tôn của Địch lão gia, theo đuổi Bạch Mai Nương không được, phải nhờ sư huynh hẳn là Địch Chính Vinh cầu hôn, song tỉ võ với Bạch Mai Nương lại thua nàng, nên thất bại, hẳn đã chẳng biết ăn năn, còn kết giao với bọn hắc đạo Lãnh Thế Tài để hãm hại Địch Môn Tam Đại Tứ Nghĩa.

Phấy tay một cái Phong Hoà Thượng bảo:

- Hừm, tên quỷ say nhà người, già từng này tuổi còn dễ nổi nóng thế? Vừa rồi ta mới nói thủ phạm hãm hại Địch Môn Tam Đại Tứ Nghĩa chưa chắc là Đơn Hiểu Vân mà.

Thần Châu Tuý Cái vẫn giữ giọng căm phẫn:

- Ta cũng chưa biết chắc thủ phạm là Đơn Hiểu Vân. Nhưng hẳn là kẻ tán tận lương tâm, chuyện gì chẳng dám làm. Hơn nữa, lúc ta dùng Phục Ma Thần Công tiếp sức cho Bạch Mai Nương, nàng đã nói rằng bị trúng phải Thiên Độc Phong Châm của Bích Nhãn Quỷ. Thứ độc trâm này ngoài Bích Nhãn Quỷ có thuốc giải, nạn nhân không thể cầu cứu ai được, dù là bậc Thần Y Thánh Thủ. Ta sử dụng cả Tam Dương Thần Công truyền lực mà Bạch Mai Nương vẫn tắt thở. Vậy ai là người sống sót, lão đầu trọc Liễu Không Tăng đừng hòng dối gạt ta.

Còn điều này nữa, lúc đám táng của Bạch Mai Nương chưa kịp hạ huyết, thì một con cạp dữ trong rừng bỗng xông ra, lòi thi thể nàng đi mất, làm gì có chuyện sống sót trên đời?

Phong Hoà Thượng lại gật gù:

- Nhưng Liễu Không Tăng và Linh Đạo Nhân cũng không thể là người nói dối. Huyết án võ lâm này phải hết sức thận trọng.

Cuộc tranh luận đã vào ngõ bí, mọi người lại ngơ ngẩn nhìn nhau.

- o o o -